

# Jeremyho farma nejen zvířat

*Až prasata budou létat*

JEREMY CLARKSON

*Přeložil Martin Urban*

ARGO

# Jeremyho farma nejen zvířat

*Až prasata budou lítat*

JEREMY CLARKSON

Z anglického originálu *Diddly Squat – Pigs Might Fly*,  
vydaného nakladatelstvím Michael Joseph  
v Londýně roku 2023, přeložil Martin Urban.

Obálku ilustroval Gary Redford.

Sazbu provedl Karel Koutský.

Odpovědný redaktor Miloš Urban.

Technická redaktorka Saša Švolíková.

Korektury Marie Černá.

Vydalo nakladatelství Argo,

Milíčova 13, 130 00 Praha 3,

[www.argo.cz](http://www.argo.cz),

roku 2026 jako svou 6013. publikaci.

Vytiskla tiskárna Protisk.

Vydání první.

ISBN 978-80-257-4911-1

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod Kosmas

Sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice

Tel.: 226 519 383

E-mail: [odbyt@kosmas.cz](mailto:odbyt@kosmas.cz)

[www.firma.kosmas.cz](http://www.firma.kosmas.cz)

Knihy je možno pohodlně zakoupit  
v přátelském internetovém knihkupectví [www.kosmas.cz](http://www.kosmas.cz)

## Orchideje s koulema

Vždycky jsem byl velmi podezřívavý vůči lidem, kteří mají nějakého koníčka. Protože takový koníček vám do duše vyřeže díru a umenší vaši lidskost. Udělá z vás monokulturu schopnou bavit se o jediné věci a zabývat se pouze jí. Někdo žije, aby mohl pracovat, jiní pracují, aby mohli žít. Ale člověk, který má koníčka, žije proto, aby sbíral známky. Nebezpečná situace.

Vím to, protože prodejce pohonných hmot Esso spustil zkraje sedmdesátých let marketingovou kampaň, v níž mohli zákazníci sbírat sadu mincí s tématem fotbalu. Za každých patnáct litrů paliva jste dostali minci, což mě tak pohltilo, že jsem tátu nutil všude jezdit na trojku, aby mělo auto větší spotřebu benzínu.

Tehdy byl obchodním cestujícím a měl zákaznický účet u autodílen Blue Star, jenže jediná pobočka téhle firmy, která prodávala paliva značky Esso, stála na londýnské Finchley Road. „Nemohl bys tankovat tam?“ ptával jsem se plačtivým hlasem. „To bych nemohl, vždyť žijeme v Doncasteru.“

Fotbalovou minci s týmem Kilmarnock, nechvalně proslulou svou nesehnatelností, sehnala moje sestra, a tak jsem vážně uvažoval o tom, že ji zavraždím. Taky jsem zvažoval,

že zamorduju spolužáky, kteří se mnou nechtěli mince měnit. A právě proto vím, že koníčky můžou být nebezpečné.

Jen se podívejte na golf. Jednoho dne vklouznete do kostkovaných kalhot a jdete si zahrát s přáteli. Bude vám to připadat jako vcelku neškodná zábava, jenže dřív nebo později začnete míčky odpalovat způsobem, který je pošle zhruba správným směrem. A je s vámi konec. Protože si uvědomíte, že abyste se zlepšovali, budete utrácet všechny své peníze za hole a permanentní trénink, i v dešti a o samotě, až od vás nakonec odejde manželka. Že odešla, zjistíte až po čtvrt roce.

Stejná písnička je to s nadšenci do ultralehkých letadel a internetové onanie. Koníčky člověka naprosto pohltí. Jednu chvíli budete za krásného letního dne u řeky Test chytat na udici koljušky tříostné, a vzápětí se ocitnete celí zmáčení a bez přátel v příšerném birminghamském průplavu.

Podobný problém se teď objevuje u lidí, kteří sbírají orchideje. Začíná to nevinně, když vám někdo koupí hezký příklad dárku k vyzdobení nového domova. A končí to tím, že na dark webu ve tři ráno sháníte člověka, který pro vás půjde na louku ukrást druh na hranici vyhynutí.

Kéž bych si jen dělal legraci, ale zahradníci a majitelé půdy v hrabstvích Kent a Sussex hlásí nárůst krádeží na jejich loukách s lučním kvítím. Večer jdou spát spokojení, že na jejich pozemku roste vzácný střevíčník pantoflíček, který si

nadšenci cení na hodnotu kolem dvou tisíc liber, a když se ráno probudí, najdou po orchideji jen díru v zemi.

Nejenže je to výnosný zločin, ale taky je snadné ho páchat. Na rozdíl od Range Roverů nemají orchideje zámek na volant ani alarm. A mimoto, když vás chytí – což je velmi nepravděpodobné –, nejspíš dostanete mnohem mírnější trest. Jistě, paragraf 13 zákona o divoké přírodě a krajině z roku 1981 stanoví pokutu ve výši 5000 liber plus šest měsíců vězení, ale to se nikdy nestane, protože to jediné, čeho jste se koneckonců dopustili, ctihodný soude, bylo trhání lučního kvítí. Což lidi dělají už tolik let.

Na nalezišti dnešního národního parku New Forest kdosi v roce 1956 vykopal orchidej zvanou švihlík letní, důsledkem čehož je dnes vyhynulá. Zloději, kteří v roce 1917 ukradli střešníčník pantoflíček, se tenkrát domnívali, že je to poslední exemplář tohoto druhu. A sběratelé málem vyhladili orchidej zvanou jazýček jadranský. Museli vědět, protože to vím i já, že si nemůžete jen tak vykopat orchidej a očekávat, že vám pak bude prospívat na zahrádce nebo na stolku ve vstupní hale. Protože nebude. Zajde.

Předpokládám, že za vším vězí mentalita amatérských sběratelů vajec, kteří byli ve viktoriánské době tak populární. Nějaký vědátor mohl tehdy prohlásit, že na světě existuje už pouze jediný exemplář blbouna nejapného, a dav fanatických lovců se dal do jeho pronásledování, protože každičky z nich

ho chtěl zabít. „Ano! To já sám vyhubil celý živočišný druh! To já ho ukončil. A pak jsem si uvařil a snědl jeho vajíčko.“

A ono to pokračuje dodnes. Někteří sběratelé orchidejí jsou natolik odhodlaní získat ekvivalent té mince s fotbalovým klubem Kilmarnock, že se nezastaví před ničím, dokud exemplář nezískají. A proto je v hrabství Yorkshire kolem jedné velmi vzácné orchideje umístěná kovová klec a rostlina je neustále sledována průmyslovými kamerami. Pokud by ji chtěl někdo štípnout, nejspíš by to vystačilo na hollywoodský film. Až na to, že prvním takovým už byl kritiky oceňovaný film *Adaptace*, ve kterém hráli Nicolas Cage a Meryl Streepová.

Na mojí farmě orchideje jsou. Některé velmi vzácné. Tohle vím, protože když je objevili členové místního zahrádkářského spolku, začali pobíhat dokolečka a učurávat do ponožek. Mám strach, že ty kytky někdo čmajzne.

A nekradou se jen orchideje. Zloději se zaměřují i na hyacintovce a v roce 2019 někdo štípnul ze zalesněné oblasti v hrabství Norfolk třináct tisíc sněženek v hodnotě půl druhého tisíce liber. Lidi jdou dokonce i po kapradí, pro Kristovy rány! Teď mě napadá, za jak dlouho mi zloději půjdou po pšenici? Protože kvůli ceně hnojiv je dneska jediný klásek cennější než leknín trpasličí.

Největší strach mám ale z toho, že se předmětem velkého zájmu chmatáků stane samotná ornice. Protože se

o ní spisovatelka Claire Ratinonová nedávno vyjádřila jako o „božské entitě“.

Když jsem nedávno projížděl hrabstvím Hampshire, blednul jsem závistí, jak tam všechno bují. V údolí Meon se zcela zjevně vyskytuje lepší orná půda, než je ta suť, jakou mám já na svých kopcovitých pozemcích oblasti Cotswolds. Tak co kdybych si jí trochu nakradl? Zajímalo by mě, jestli je to vůbec zakázané.

Zajisté je cenná. Naplnit zeminou nákladák by zručnému bagristovi netrvalo déle než čtvrt hodiny, a ten náklad by mohl mít hodnotu i dvou tisíc liber. Za jedinou noc bych si mohl vydělat padesát hadrů.

Ve skutečnosti mi v tom brání jediná věc. Můj teleskopický manipulátor JCB. Když jsem ho prvně použil před třemi lety, říkal jsem si: „Tak počkat. Tohle je zábavné.“ Dalším krokem na téhle cestě je, že se to stane vaším koníčkem. Už teď mi můj vztah k tomuto zemědělskému stroji dělá starosti, protože si neustále vymýšlím práci, která není potřeba udělat, jen abych si s ním mohl hrát. Kdybych si myslel, že bych si s manipulátorem mohl vydělat padesát tisíc liber za noc, nikdo by mě z něj nesundal.

Zrovna minule jsem uspokojoval potřeby své mentality devítiletého kluka budováním nepotřebné hráze z trochy půdního podloží, když se u mě zastavil soused a říkal, že pracuju nebezpečně blízko trsu orchideje zvané vstavač kukačka.

## L É T O

Šel jsem se podívat blíž, a musím říct, že ty květiny byly značně tuctové. Ale pak jsem se dozvěděl, že výraz orchidej pochází z řeckého slova *orchis*. A to znamená varle. Ano. Mám na své farmě orchideje s koulema. A mým životním úkolem bude o ně pečovat.

## Velký Srdcerváč

Najmul jsem si býka. Má stejný tvar jako panské sídlo. A varlata jako medicinbaly. A velkolepé jméno – Velký Srdcerváč.

Původně jsem býka využívat nechtěl. Myslel jsem, že moje krávy zabřeznou, když je naženu do stísněných prostor a použiju inseminační stříkačku. No, kdysi s Borisem Beckerem otěhotněla krátkodobá známost údajně v hotelové komoře na košťata. Bohužel něco takového nezabralo na Pepřenku, mou bílou jalovici.

Veterinář, který jí už mnohokrát zasunul paži mezi hýždě až po rameno, mě ujišťuje, že když to za děložním hrdlem vypadá pohmatu dobře, má kráva všechna potřebná udělátka k výrobě dalších kraviček. Ale i když do ní kravař Tim třikrát vstříknul brčko plné spermatu, zůstává Pepřenka svědomitě nebřezí.

Proto ten býk. A když už byl na cestě, vykoumal jsem, že by ty své chlupaté medicinbaly mohl využít k naplnění ostatních kravích dam. S trochou štěstí by mohl všechny natuknout zhruba ve stejnou dobu, čímž by se otelení zjednodušilo a zkrátilo, řekněme na devět měsíců. No jo, jak nedávno prohlásil Adam Henson z pořadu *Countryfile*, krávy

mají stejnou dobu těhotenství jako „lidi.“ Vím, že tím myslel „ženy“, jenže pracuje v BBC, tak to říct nemohl.

Toho dne, co měl býk dorazit, jsem se vzbudil brzy, a upřímně přiznávám, že jsem měl trochu nahnáno. Přitom mě hned tak něco nevyděsí. Například jsem během nedávného výletu na Seychely vylovil z vany pavouka, taky jsem plaval za půl druhého metru dlouhým žralokem černocípým, jen abych si ho lépe prohlédl. Ale z býků mám strach.

Jelikož v zásadě funguji jako stroje na udržení svých varlat v chodu, tvoří je půl druhé tuny čistého, nezředěného testosteronu. Exmplář, který jsem si pronajal, byl čtyřletý, což z něj podle lidských měřítek dělá pubertáka. Kdyby uměl řídit, kalil by to o sto šest. A kdyby se na něj někdo v hospodě podíval, hned by šel na pěstě.

V časopisech o farmaření se pravidelně objevují historky o pracovnících v zemědělství, které potrhal nebo podupal býk. Přitom to jsou lidi, kteří se ve svém řemesle vyznají. Ale já? Dokážu odrecitovat text na kameru a u toho brát zatáčku dvěstěpadesátkou, ale co se týče kravích pánů, jsem naprosto bezradný.

Nicméně jsem věděl, že dřív, než mi býka přivezou, musím na veřejnou cestu umístit cedule, které budou kolemjdoucí varovat, že na vedlejším poli se pohybuje mlýnek na maso. Takže jsem jich nechal pár vyrobit s nápisem: „Býk. Nedoporučuje se nosit červené kalhoty.“ Považoval jsem za

vtipné tohle skryté rýpnutí do protivů, kteří mi u nás na vesnici ztrpčují život, ale odborníci byli jiného názoru. Fakt, že naznačuju nevhodnost červených kalhot, by si prý někdo v modrých kalhotách mohl vyložit tak, že může klidně přeskóčit plot.

Tudíž jsem nechal vyrobiť další cedule s přímočařejším sdělením: „Nebezpečí. Na poli je býk.“ Ale i tohle mi zamítli, protože bych přiznal povědomí o tom, že býk je nebezpečný. Kvůli čemuž by před soud předstoupil státní zastupce a prohlásil tím nejudivenějším tónem, jaký by byl schopen předstírat: „Takže vy říkáte, pane Clarkstone, že zvíře, jehož nebezpečnost vám byla známa, jste umístil na pole poblíž stezky pro pěší.“ No a pak bych šel na tisíc let do vězení.

Nakonec jsem se spokojil s cedulí s prostým sdělením: „Na poli je býk,“ a právě když jsem ji připevnil na branku, Velký Srdcerváč dorazil.

Nebyl to zrovna obr, ale jelikož patří ke krátkorohému skotu, neměl na hlavě rohy jako z filmu *Mad Max: Zběsilá cesta*. Ale přímo jste z něj mohli vycítit jeho nesmírnou sílu. Podíval jsem se na křovinořez, kterým jsem zatarasil jedinou možnou únikovou cestu, a říkal si: „Tohle by odhodil stranou, ani by nemrkl.“

Neschvaluju býčí zápasy. Považuju je za zbytečné a kruté. Ale když jsem civěl do apatických očí Velkého Srdcerváče,

pocítil jsem nával uznání vůči těm Španělům, kteří si stoupnou před rozzuřeného býka bez jakékoli ochrany kromě červeného prostěradla. Já bych to neudělal.

Jak jsem o tom přemýšlel, vyšly zpoza rohu moje krávy. Teprve před pár týdny se otelily a některé ještě kojily. (Mimochodem, na farmě se tomu takhle neříká.) Okamžitě se začaly elegantně producírovat. A přísahám, že třepotaly řasami. Pak nastal konkurenční boj.

Útočnice Čingis vzala roha jako první. Jelikož si uvědomila, že ze stáda krav zdaleka není ta nejkrásnější, chtěla jít na kutě brzy a dala se na nedůstojný útěk. Kvůli tomu se daly do pohybu i ostatní, a brzy se tam odehrávala scéna jako ze seriálu *Bonanza*.

Ihned jsem se začal strachovat, protože co kdyby si Velký Srdcerváč usmyslel, že půjde po některém z telat? Zlomil by ho vejpůl. Ale na něco jsem zapomněl. Že na rozdíl od mužů (nebo lidí, jak by řekli v BBC) mají býci chuť na sex, jen když mají kraví dámy to správné období. A na to nebyla telata ještě dost stará.

Kromě toho Velký Srdcerváč nevypadal, že by měl náladu na sex s čímkoli. Na rozdíl od Waynea Rooneyho, Leonarda DiCapria a mých beranů na to nešel hned. Zůstával v klidu. Předstíral nezájem. Přezvykoval ve svém dočasném novém domově trávu a vstřebával okolí. Až po minutě nebo tak to už jedna z krav nemohla vydržet a vylezla na něj. Přirážela

jako jatá, a celé tohle praktikování peggingu činil ještě bizarnějším fakt, že se na to koukalo její dvouměsíční tele.

Večer nabraly události ještě pornografičtější ráz. Pepřenka, ta bílá netěhotná jalovice, tam postávala sama, když se přišoural Velký Srdcerváč. „Ano!!!“ jásal jsem v duchu. Nastala tvoje chvílka, holka. Ale jak mocný býk zaujímal pozici, přicouvala k němu jiná kráva a vypustila mocný proud moči. Byl z toho tak nadšený, že jí pak příštích deset minut něžně olizoval pozadí. Pepřenka pak s posmutnělým výrazem odešla.

Býk už je na farmě čtyři dny, a dosud jsem viděl spoustu přede hry, ale žádné skutečné páření. Než všechny krávy zvládne, bude mu to očividně trvat celé měsíce. A dřív, než se bude moct přesunout k dalšímu stádu, ho čekají testy, jestli se tady náhodou nenakazil nějakou chorobou. Takže to vlastně bude docela v pohodě.

Ale než k tomu dojde, budu si muset samozřejmě dávat pozor, aby mě nezabil, a tak jsem vymyslel způsob, jak toho dosáhnout. Dám se do natáčení nového speciálu *Grand Tour* a požádám Kaleba, aby se veškerých kovbojských povinností ujal za mě.

Uvědomuju si, že je tu stále ten problém s pěšími turisty, aby je býk nezdecimoval. Ale co. Stávají se i horší věci.



## Povolejte fachmana

Když už víme, že vytápění našich domovů přijde tuhle zimu na šílený ranec, který nebudeme schopní zaplatit, protože měsíční splátky našich hypoték budou větší než hrubý domácí produkt Švýcarska, přichází mnoho komentátorů s šikovnými radami, jak peníze ušetřit.

Měli byste si obléct další svetr, říkají, a pálit smetí, když se chcete zahřát. Měli byste si slepit čelisti, abyste neplýtvali penězi na jídlo, a pokud nějakým zázrakem budete potřebovat na záchod, měli byste si utřít pozadí oblázkem, abyste ušetřili za hajzlpapír. Všechno to zní velmi nepohodlně a děsivě. Ale naštěstí znám jednoduchý a vlastně i docela příjemný způsob, díky kterému ušetříte hotový majlant. Prostě ze svého života vylučte každíčkou luxusní značku.

Před třemi nebo čtyřmi lety, kdy byl svět ještě propojený loděmi a letadly a všechno fungovalo, jsem v Londýně potřeboval před obědem zabít hodinu času, a tak Lisa navrhla, abychom zašli do obchodu jménem Chanel, že si koupí dámské šaty. Stejně jako veškeré ostatní dámské šaty byly vyrobené z pár bavlněných vláken a odstřížků ovčího rouna, což muselo výrobce přijít na maximálně 15 pencí. Ale protože na visače bylo jméno „Chanel“, stála ta věc 2000krát víc

než šaty vyrobené z naprosto stejných materiálů, které můžete koupit u stánku na trhu v Bradfordu.

A co třeba taková plnicí pera? Můžete si pořídit věc vyrobenou firmou Montblanc, která vás přijde na 2400 liber, ale bude lepší na čmárání poznámek než propiska Bic za 10 pencí? Stejná písnička je to s hodinkami, zavazadly, botami, auty, šperky a ve skutečnosti vším, co se dá koupit v těch ohavných „značkových“ obchodech, kterými jsou zaneřáděné odletové haly na letištích a luxusní letoviska.

Potom tu máme nábytek. Nedávno jsem si postavil dům a do chodby jsem potřeboval nějakou kredenc. Vypravil jsem se tedy do všech těch trendy obchodů ve čtvrtích Chelsea a Notting Hill, kde bylo všechno dražší než většina tropických ostrovů. A nic z toho vám nedoručí dříve než ve třetím kvartálu roku 2028. Z tohoto důvodu jsem se rozhodl pro starožitnou alternativu a začal pročesávat různé obchůdky se starožitnostmi v oblasti Cotswolds.

Bože, pár extra výhodných koupí se opravdu udělat dalo! A jelikož se starožitnosti vyráběly v 18. století, zrovna teď byly k mání. Ale není snadné sehnat přesně to, co potřebujete. Celé týdny jsme trávili procházením obcí Stow-on-the-Wold a Chipping Norton i obřích hangárů s tretkami u Malmesbury, jenže všechno nabízené zboží mělo buď správnou velikost, ale bylo ošklivé, nebo bylo nádherné, ovšem mělo divný tvar.